

Mai avusesem discuția asta de o mie de ori. Bob mă alesese pe mine, nu invers. Putea să plece ori-când, avea o grămadă de ocazii. Dar n-a făcut-o, a preferat să rămână lângă mine. A fost alegerea lui. De data asta, totuși, eram pur și simplu prea obosit, prea înghețat și prea neliniștit cu gândul la Crăciun ca să mă obolesc. Pur și simplu am coborât din tren la următoarea stație, am mers pe peron și m-am urcat din nou, de data asta într-un vagon mai liniștit unde, din fericire, am fost lăsați în pace.

Nu voiam să am probleme cu cei de la *The Big Issue* pentru vânzarea revistei în alt loc decât cel autorizat, așa că aveam de gând să vorbesc cu Sam, coordonatorul obișnuit de la *The Big Issue* din Covent Garden, ca să mă asigur că e în regulă. Din păcate, n-am dat de ea nicăieri, așa că n-am avut de ales decât să-mi scot chitara și să cânt puțin. Mi-am găsit un loc aproape de capătul străzii James, lângă Piazza, unde cântasem timp de mulți ani înainte. Nu e niciodată ușor să cânți pe ger. Frigul poate să afecteze chitara, deformându-i gâtul, astfel încât era nevoie s-o acordez mai tot timpul. Uneori se făcea așa de frig, că se rupeau corzile. Dar când am început zdrăngăneala, oricum, cea mai mare problemă au

fost degetele. Purtam o pereche de mănuși negre, fără degete, pe care mi le dăduse o clientă obișnuită de la Angel. Observase că-mi frec mâinile tot timpul și dăduse fuga să mi le cumpere. Dar nici mănușile nu reușeau să mă apere de ger. Degetele-mi ardeau când ciupeam corzile metalice. Nici măcar nu cântam bine. Se simțea că nu am tragere de inimă.

Și, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, lumea de-abia mă putea auzi. Zona era înțesată de artiști stradali. Era o cacofonie de sunete, cu toți cei care cântau, cu clovni, până și statui vivante care se întreceau să se facă auziți în toată gălăgia aceea. Zgomotul era, pur și simplu, prea mult; aș fi avut nevoie de un amplificator ca să-mi fac simțită prezența.

M-am hotărât să plec de-acolo și s-o iau pe strada Neal. Era mai liniștită, dar măcar aveam o șansă să ne facem auziți acolo.

În timp ce mă instalam din nou, mi-am controlat buzunarele ca să văd cum mersese ziua până atunci. Veștile nu erau bune. Eram la lucru de aproape cinci ore, dar abia strânsesem 10 lire. Era deprimant.

Pe strada Neal nu era cu mult mai bine.

Atmosfera era ciudată. Vreo două magazine erau chiar aglomerate. Mai ales unul modern, care

vindea jachete americane clasice tip Parka, era plin cu tineri, probabil turiști, care nu se așteptaseră la așa vreme și păreau să se echipeze cu haine de iarnă la modă. Pe strada Monmouth, la o cafenea renumită, coada era atât de mare că șerpuia de-a lungul drumului. Dar multe alte magazine, baruri și restaurante erau închise. Părți întregi ale străzii erau pustii. Era cam neobișnuit.

Ne-am instalat lângă magazinul cu haine americane. Câțiva trecători s-au oprit să-l salute pe Bob și să facă poze. Întotdeauna fusese fotogenic. În curând adunasem câteva monede, dar era clar că mă aștepta o zi proastă.

Pentru o clipă, gândurile mi s-au îndreptat către trecut, pe la începuturile mele cu Bob, când un tip mi-a pus foarte natural în mână 200 de lire. Se întâmplase pe neașteptate. Tipul nici măcar nu părea bogat. Purta o geacă de piele și blugi. Făcuse sul câteva bancnote și mi le pusese în buzunarul de sus de la geacă, spunând repede: „poftim, băiete“.

Am presupus că erau două bancnote de 5, dar s-a dovedit a fi de 50 de lire. Am fost de-a dreptul șocat și am început să-l caut pe tip, dar dispăruse în mulțime. Bănuiesc că era vreun muzician sau actor. Probabil că ar fi trebuit să-l recunosc, dar n-o făcusem.

— O, cum ar fi să primim 200 de lire azi, Bob? am zis.

Omul are voie să viseze.

De obicei vântul e destul de tăios pe strada Neal și, după-amiaza târziu, era clar că lui Bob îi cam ajunsese atâta stat în frig.

— Hai, băiete, s-o lăsăm baltă pe azi, am spus.

Tocmai ne strângeam lucrurile, când am auzit o voce:

— James, așteaptă. Așteaptă.

Spre noi venea în fugă o doamnă de vârstă mijlocie, care ne ajuta de ani buni. Avea răsufarea tăiată.

— Oh, v-am căutat peste tot. Mă bucur că v-am găsit.

Mi-a dat o punguță elegantă. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce era. În ea, era o căciulă roșu aprins cu un clopoțel în vârf și o jachetă mică, roșie, cu margine albă.

— Uau, e un costum de Moș Crăciun pentru Bob, am spus.

— L-am văzut zilele trecute într-un magazin și n-am putut să mă abțin.

Belle îi făcuse lui Bob un costum asemănător cu câțiva ani în urmă. Îl încropise de una singură la

mașina de cusut, dar se pierduse de mult. Acesta, ca să fiu cinstit cu Belle, era mult mai arătos. Probabil că Jane cheltuisese o grămadă de bani pe el.

M-am simțit îngrozitor. O parte din mine era recunoscătoare că cineva fusese destul de grijuliu cu noi cât să cumpere un astfel de cadou. Dar o altă parte din mine se întreba cum anume avea să mă ajute lucrul ăsta să-mi încălzesc apartamentul și să fac rost de mâncare pentru mine și Bob în perioada sărbătorilor.

A rămas să stea puțin de vorbă cu noi. Mi-a dat și o felicitare de Crăciun.

— Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi, a zis ea. Am scris numărul meu de telefon pe felicitare.

Mi-a fost prea rușine să-i spun că nu-mi încărcasem mobilul vechi și rablagit de două săptămâni și nici nu prea aveam șanse s-o fac pentru o vreme.

Am pus costumul în rucsac și am pornit spre casă. Am găsit 10 lire în felicitarea de Crăciun. Trebuie să fii recunoscător pentru micile cadouri.

Am plecat înapoi spre Tottenham Court Road, pe la Seven Dials. Nu încăpea îndoială că se apropia Crăciunul. M-am uitat la un șir de familii care stăteau la coadă să intre la teatrul de pe colț, unii din ei cu bebeluși în brațe. M-au făcut să mă gândesc

la singura pantomimă de Crăciun pe care o văzusem în copilărie.

La alt colț de stradă era un cor de elevi, cu o mulțime de părinți și prieteni care-i încurajau în timp ce cântau în gerul năprasnic. Am recunoscut melodia colindului imediat; era Bunul Rege Wenceslas. N-am putut să nu clatin din cap la asemenea ironie. Versurile spuneau povestea unui rege bătrân și bun care ajută un „om sărman“ de care i se face milă când îl vede că „strânge lemne de foc pentru iarnă“.

— Hm, sună cunoscut, nu-i așa, Bob? am spus, ciufulindu-i blana de pe cap și pornind spre Tottenham Court Road. Păcat că n-avem și noi un rege milos care să ne încarce cardul de gaz, așa-i, Bob? Măcar o avem pe buna regină Jane, sigur, am zis, amintindu-mi cele zece lire în plus din buzunar.

Într-un fel, binecunoscutele versuri ale colindului ar fi trebuit să mă liniștească. Nu eram primul și nici n-aveam să fiu ultimul om aflat la strâmtoare de Crăciun. Dar lucrul ăsta nu mă consola.

În autobuz, am numărat toți banii pe care-i strânseam. Aveam puțin peste 25 de lire, care includeau și cadoul din ultimul moment de la Jane. Îmi